

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 19293

гр. София, 04.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА

като разгледа докладваното от МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА Частно гражданско дело № 20231110149515 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 410 ГПК.

Образувано е по заявление на а, за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу А. Я. н за вземане в размер на **350 лева** - главница по договор за потребителски кредит № 1150021 от 16.10.2018 г., ведно със законната лихва от 01.09.2023 г. до окончателното плащане, **72,24 лева** – възнаградителна лихва за периода от 16.10.2018 г. до 18.02.2021 г., **89,13 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 16.10.2018 г. до 30.08.2023 г., **626,34 лева** - възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство, както и **157,53 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 16.10.2018 г. до 30.08.2023 г. върху вземането за главница от 626,34 лева.

Съдът, след като разгледа заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и приложения договор за кредит и общи условия към него, намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ГПК съдът следи служебно за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. На основание чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК съдът разглежда заявлението в разпоредително заседание и издава заповед за изпълнение в срока по ал. 1, освен когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, а съгласно т. 3 – при констатация за наличие на неравноправна клауза или обоснована вероятност за наличие на такава клауза, от която произтича претендирано вземане. Тази проверка при заявлението по чл. 410 ГПК обхваща само изложените твърдения за обстоятелства, от които произтичат вземанията. Ако съдът констатира, че тази клауза е във вреда на длъжника, не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, следва да направи извод за нейната евентуална неравноправност.

Относно претендираното възнаграждение по договор за поръчителство:

За да бъдат осигурени ефективни средства за защита на потребителите, е необходимо, когато се изследва въпросът за няколко договора, които са сключени със свързани лица и между свързани лица, съдът да изследва релациите в отделните договори не като отделни правоотношения, които са независими едно от друго, а като една обща икономическа дейност. Следователно при множество правоотношения, когато те са със свързани лица или между такива, трябва на отделните правоотношения да се гледа като на едно правно и икономическо цяло, за да се постигне ефективната защита на потребителя при проверката от страна на съда за спазване на императивните правила на закона и добрите нрави. От извършена служебно справка в Агенция по вписвания – Търговски регистър се установява, че едноличен собственик на капитала на „Ай тръст“ ЕООД е кредитодателят к. Следователно се касае за хипотеза на свързани лица по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ТЗ.

В случая предмет на настоящото производство са вземания, които произтичат от договор за потребителски кредит, които се твърди, че са заплатени от заявителя – поръчител, който е цедирал вземанията си по чл. 143 ЗЗД. Въз основа на изложените от заявителя фактически обстоятелства, ангажираните доказателства и наличните данни за хипотеза на свързани лица, се налага приемането на извод, че уговореното възнаграждение за предоставеното поръчителство представлява разход по договора за кредит, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите като индикатор за общото оскъпяване на договора за кредит – арг. чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Този извод следва от дефинитивната разпоредба на § 1, т. 1 ДР ЗПК, според която „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Същевременно, при цялостния анализ на договора за кредит е видно, че неговото сключване и получаването на сумата по кредита е било обвързано от предоставяне на обезпечение по договора от страна на кредитополучателя. Съобразно императивната правна норма на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да се бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Клаузите в договор, надвишаващи определените по ал. 4 размери са нищожни – арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК. В настоящия случай е посочено, че ГПР по договора е в размер от 50 %, но при съпоставка между размера на отпуснатия кредит – 350 лева и размера на дължимото по договора за поръчителство възнаграждение, е видно, че ГПР надхвърля 50 %, предвид размера на възнаграждението на поръчителя. Така уговореното възнаграждение има значението на „скрита възнаградителна лихва“, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума и която води до нарушение на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, а това от своя страна обуславя нищожност на уговорката за плащане на това възнаграждение (арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК) и липса на основание за дължимост на това вземане. Освен това съдът намира, че уговарянето на същата противоречи на добрите нрави.

Предвид изложеното се налага извод, че е налице основание по чл. 411, ал. 2, т. 2 и т. 3 ГПК за отхвърляне на подаденото заявление в посочената част за възнаграждение по договор за поръчителство. С оглед констатираната недължимост на същото, заявлението следва да бъде отхвърлено и в частта за сумата от 157,53 лева - претендирано върху него обезщетение за забава в размер на законната лихва.

Заявлението следва да бъде отхвърлено и в частта за претендираните разноси съразмерно на отхвърлената част от заявлението или над сумата от 10,23 лева до пълния заявен размер от 25,90 лева за платена държавна такса и над сумата от 19,74 лева до пълния дължим размер от 50 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление на а, ЕИК „, срещу А. Я. н, с ЕГН *****, в частта, с която се иска издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за сумата от **626,34 лева** - възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство и за сумата от **157,53 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 16.10.2018 г. до 30.08.2023 г. върху вземането за главница от 626,34 лева, **както и в частта**, в която се претендират разноси за държавна такса **над сумата от 10,23 лева** до пълния заявен размер от 25,90 лева и разноси за юрисконсултско възнаграждение **над сумата от 19,74 лева** до пълния дължим размер от 50 лева.

Разпореждането може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в

едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Препис от разпореждането да се връчи на заявителя, което обстоятелство изрично да се удостовери в отрязъка от съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____